

La tribuna

Morriions per a la premsa

«Periodisme és publicar el que algú no vol que publiquis. Tota la resta són relacions públiques»

JOAN RAMON

Baiges

En cada estrena d'any toca fer la llista de bons propòsits. La personal, aquella que inclou la de deixar de fumar o fer més esport, ja la tinc feta del 2016. La vull d'un àmbit més general, d'aquells canvis que poden ajudar a millorar el país vistos els nefastos resultats de l'any passat.

Començaré pel que més a prop em toca, la del meu col·lectiu, la dels periodistes, d'aquests inesgotables companys que hem patit la crisi econòmica com els que més i que ens hem empassat les crítiques de tots aquells, sense excepcions, que amaguen les seves indiscrecions, els seus errors o les seves ineptituds i apunten als que intentem descriure els fets, la realitat, i no sempre de forma ajustada (tot s'ha de dir, no tant per ganes sinó per la idiosincràsia d'Andorra).

George Orwell va deixar escrit: «Periodisme és publicar el que algú no vol que publiquis. Tota la resta són relacions públiques». Està tot dit, a Andorra fem massa de relacions públiques: rodes de premsa publicitàries; comunicats buits; convocatòries per sortir només a la foto i, sobretot, gabinets de premsa que han perdut la raó de ser, ajudar als mitjans a disposar d'una informació, no evitar-la, camuflar-la amb excuses tontes o jugar a desparistar.

I quan toca fer periodisme topep amb un país, amb uns polítics amb la pell massa fina que somriuen davant un flash però que sense un micro davant canvien dràsticament el seu discurs i la fisonomia de la cara és menys amigable.

Però no tot el negatiu està fora del nostre gremi. Saben quan ha

costat fer una associació de periodistes a Andorra? Doncs dècades, per la poca unió entre els professionals, per aquesta actitud de voler defensar l'empresa i no la professió, per enveges personals, per protagonismes i en part per la precarietat que fa que els professionals no arrelin i marxin del país.

I a sobre ens cau la llei mordassa. No calia, senyors de DA, ja portem bastants morriions. Perquè aquesta proximitat que lamenten els polítics que se senten assetjats pels periodistes també té un recorregut invers. I gairebé mai els mitjans de comunicació es troben en un rol de superioritat. En fi, a Catalunya la llei mordassa del PP ja ha servit per condemnar una companya de Catalunya Ràdio per intentar fer una pregunta al molt honorable (recalco això d'honorable) examo de Catalunya, Jordi Pujol. Per això serveixen les mordasses, per protegir-se de les preguntes incòmodes, de la informació que no agrada.

El cas Pujol era un secret a veus, la monarquia és intocable, els tics franquistes són victorejats i la corrupció política ha galopat sense escrúpols

Estic d'acord que a Andorra els periodistes no contrastem prou. Hi ha un motiu que ens ha portat a aquest vici, com és l'altre vici de negar una informació no perquè sigui falsa, sinó per evitar que surti publicada. Això crea un dilema, perquè el periodista sap que les dades que té són autèntiques però l'afectat les nega en un intent desesperat (a vegades no tant desesperat, sinó per hàbit) d'evitar-ne la publicació. Si el professional de la informació deixa de publicar-ho sap que tota la seva feina d'investigació quedarà en res, perquè al final algú altre ho traurà. Si tira pel dret, sap que ningú s'atrevirà a desmentir-ho, perquè senzillament l'article és cert.

També hem de fer autocrítica. Si

bé de vegades no podem parlar del que voldríem, altres hauríem de saber callar per no dir tonteries. De què serveix proclamar davant de delegacions de l'OCDE o del Consell d'Europa que «jo sempre he publicat el que he volgut»? No poden veure com estic rient. És normal que sempre vulguin donar lliçons els que tenen més per callar. Deu ser una mena de mecanisme de defensa per demostrar el que no s'és. Això no passa enlloc, en tots els països hi ha interessos. I aquestes actituds sectàries condueixen a la desinformació i fa que després Andorra acabi en una llista sobre llibertat d'expressió en llocs destacats que no ens corresponen. A qui es vol enganyar?

No pensin que en altres països

europaus la situació és diferent. És la mateixa, però la major existència de mitjans de comunicació permet més corrents d'informació i la competència hi ajuda. El cas Filesa va estar guardat en molts calaixos per por a publicar-ho, el cas Pujol era un secret a veus, la monarquia és intocable, els tics franquistes són victorejats i la corrupció política ha galopat sense escrúpols fins que es va obrir la veda.

Consti que no vaig contra d'Andorra. Que no surtin veus carregades de patriotisme ranci. M'hi trobo a gust fent la meva feina, conec els límits i tinc la sort de viure en aquest país i, per tant, he de descriure aquest país, no un altre.

I vull que aquest article sembli periodisme, no relacions públiques. Per a això ja hi ha altres que saben fer-ho millor. ≡

*Subdirector d'El Periòdic d'Andorra